

ZUIDELIJK AFRIKA JUNI 2017

We zijn hier net getuige van een uitgebreide fotosessie. Prachtige bruid en bruidegom met familie en vrienden zijn vanmorgen naar deze camping gekomen, omdat het een prachtig décor biedt. De vrienden van de bruidegom allemaal in hetzelfde helblauwe pak en de vriendinnen van de bruid in felgele jurken. Ook de rest is prachtig uitgedost. Vanmiddag uitgebreid buffet en daarna een dansavond in een restaurant in Maun. Het is bijna een ouderwetse Twentse bruiloft.

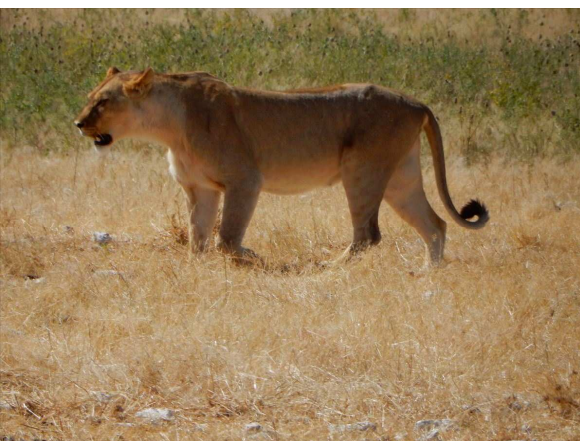
We staan aan de rivier op The Old Bridge Backpackers. Een wat rommelig geheel met safaritenten. En enkele kampeerplekken.

Aan het water de bar met groot terras, waar iedereen zich 's avonds verzamelt voor een warme hap en een pilsje. Gezellig sfeer en ja, ook backpackers die met een rugzak door Afrika trekken.

Enkele dagen geleden ontmoetten we Lizzy en Roel met zoons Bart en Finn, die we kennen van de jaarlijkse Overlanders Meeting in De Lutte. Een leuke onderbreking van de reis, bijgekletst, gezellige dagen.

Terug naar het slot van ons eerste verhaal: camping Oppikoppi. Een project van een Nederlands/Belgisch Koppel, dat een wereldreis wilde maken, hier belandde, grond hebben gekocht en binnen enkele jaren een goedlopend resort met lodges en luxe kampeerplaatsen hebben opgebouwd. We staan er gratis omdat we in de categorie overlanders vallen! Heel slim natuurlijk, want nu maak je vaker gebruik van hun restaurant. Bij vertrek maken ze een foto van ons met de auto. Deze gaat in het album, waarin we veel, voor ons bekende Nederlandse stellen tegenkomen.

Hier begint onze tocht door Etosha NP. Half zo groot als Nederland en voor ons de eerste kennismaking met loslopend wild. Hoewel, het park is geheel omheind en ook op de campings en picknickplekken ben je veilig opgeborgen achter gaas. In onze dierentuinen is het andersom. Daarbuiten mag je absoluut je auto niet verlaten.

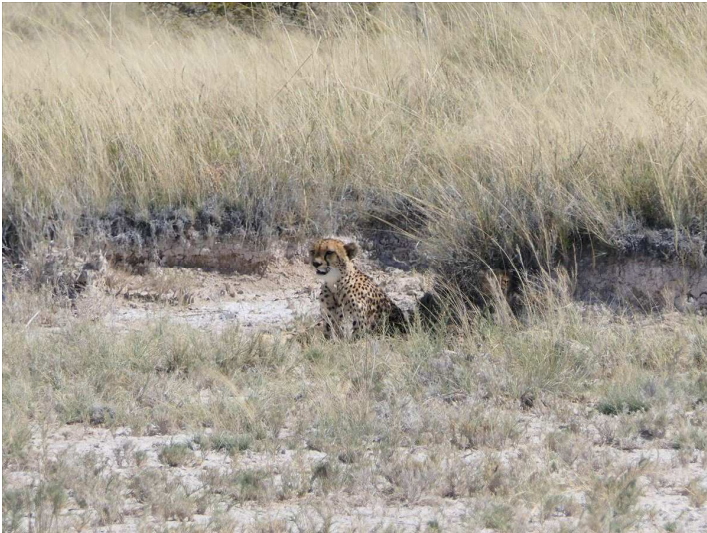
We blijven vier dagen en doorkruisen het park van west naar oost. Het grote wild is vooral geconcentreerd rond de vele waterpoelen. Het is nu de droge tijd en dat betekent dat er meer te zien valt. Het westen van het park wordt nog nauwelijks bezocht en daarom staan we soms alleen aan de rand van de waterpoelen. Het midden en het oosten zijn druk. Daar komen de meeste bezoekers rechtstreeks aan per vliegtuig of huurauto vanaf oa Windhoek.

Safari-auto's rijden af en aan. De chauffeurs lijken elkaar te tippen wanneer er iets bijzonders te zien valt. Dan staan er binnen enkele ogenblikken tientallen auto's rond een waterpoel. Vanuit het dakluik kunnen we alles goed overzien en foto's maken.

Wanneer een leeuw in de buurt is volgt onmiddellijk een reactie bij de zebra's, springbokken, gnoes, enz. Ze spitsen de oren en blijven uit de buurt van het water.

Vooraf de tweede dag is in meerdere opzichten opwindend: heel veel wild, prachtige vogels, kortom, mooie plaatjes gemaakt. 's Avonds slaat de opwindende bij mij toe. Foto's downloaden in de computer... helemaal niets! Toch wordt een bestand van bijna 5Gb aangegeven. Ze moeten dus ergens zijn en ik weet inmiddels dat er herstelsoftware voor dit soort problemen bestaat. Hopelijk levert dat thuis nog wat op. De volgende dagen maken weer veel goed.

Langs de weg staat een auto met een klapband. De bijbehorende Amerikaanse dame wordt geholpen door twee Duitse stellen. De meisjes houden de omgeving in de gaten en de jongens bestuderen de handleiding op het gebruik van de krik. Maar die is niet te gebruiken want de velg staat in het gravel. Met onze Hi-Jack is het probleem snel opgelost, maar in de reserveband zit slechts 0.6 Bar atmosfeer. En ook rechtsvoor is de band bijna leeg. Hoe kun je zo op pad gaan. Alle banden hebben nauwelijks profiel en wanneer ik haar daar op wijs, vraagt ze me wat profiel is.

Met de compressor wat lucht erbij en snel naar de uitgang waar een pompstation is. Later komen we haar daar helemaal blij en gelukkig weer tegen. Ook daar hebben ze haar de oren gewassen en de banden verder op spanning gebracht. Duizend excuses en tot ziens!

Na Etosha rijden we naar Tsumeb, met als kers op de Etosha-taart een jachtluipaard met jong, verscholen in het gele gras. Tsumeb is een vriendelijk stadje met een brede toegangsweg waarlangs groene gazons en palmen. Alweer een luxe en duur resort waar de bijbehorende camping heel goedkoop is. Kleding in de wasmachine en 's avonds pizza in het restaurant. Op de tv het liveverslag van Nederland- Ivoorkust.

De volgende morgen, tweede pinksterdag, om half acht bij de carwash en even later staan we bij de grote Toyota-garage.

“Graag olie verversen, doorsmeren en enkele mankementjes verhelpen.”

“Natuurlijk meneer, maar eerst even alles registreren.”

Een papier vol gegevens ingevuld, naar de computer, alles weer invullen en dan blijkt ie ons chassisnummer niet te kennen en dat betekent dat ze ons niet kunnen/mogen helpen. Dat hebben we eerder meegemaakt. Maar zij en wij blijven vriendelijk en we krijgen een persoonlijke escorte naar een alle-merken-garage. Ze lassen daar zelfs de beugel die de accu op zijn plaats moet houden. Voor de lekke uitlaat kunnen we 's middags bij de buurman terecht. Wel eerst het reservewiel van het dak want de ingang is te laag. Een uur later en 20 euro armer klinkt de auto als vanouds. We blijven nog een extra dag vanwege het mooie gazon waar we op staan en naast ons het plaatselijke olympische zwembad van 50 meter lang.

Russell en Casey uit Zuid-Afrika praten ons bij over de situatie in hun land. Hij was voormalig ANC strijder en nu actief in de landelijke politiek. Zij is rechter. We zullen ze nog enkele keren tijdens onze reis tegenkomen.

Phill en Angie uit Wales rijden rond in een omgebouwde ambulance en zijn ervaren Afrikagangers. Ze helpen ons met de verdere planning.

Richting Caprivistreek, een corridor van 400 km lang en slechts 30 km breed, behorend bij Namibië en ingeklemd tussen Botswana, Angola en Zambia. Ontstaan rond 1900 toen de Duitsers een verbinding wilden creëren tussen hun beide Afrikaanse kolonies, Tanzania en Namibië. Langs de weg veel kleine nederzettingen en

duizenden mensen die langs de weg lopen.

De meeste zwarte mensen hebben geen auto en leggen alles te voet af. Het echte Afrika ligt noordelijker, maar de armoede is ook hier ernstig. Hoge werkloosheid en de mensen die een baan hebben verdienen nauwelijks iets. We hebben gesproken met een nachtwacht op een camping. Hij werkt elke nacht 13 uur, zes dagen in de week. Dat is ruim 300 uur in de maand. Hij verdient omgerekend 150 euro. Een halve euro per uur. Terwijl de prijzen hier op ons niveau liggen. Geen wonder dat je overal corruptie tegenkomt en de mensen je van alles proberen te verkopen of gewoon vragen om geld.

We kamperen twee keer langs de Okavango, de enige rivier ter wereld waarvan de delta niet aan de kust ligt maar uitstroomt in het binnenland van Botswana. Het is hier groen, hoge bomen en palmen en een rijke vogelwereld.

We maken een tocht op de rivier, langs krokodillen en groepen nijlpaarden en met de blik op een fraaie Afrikaanse zonsopgang varen we terug naar de camping.

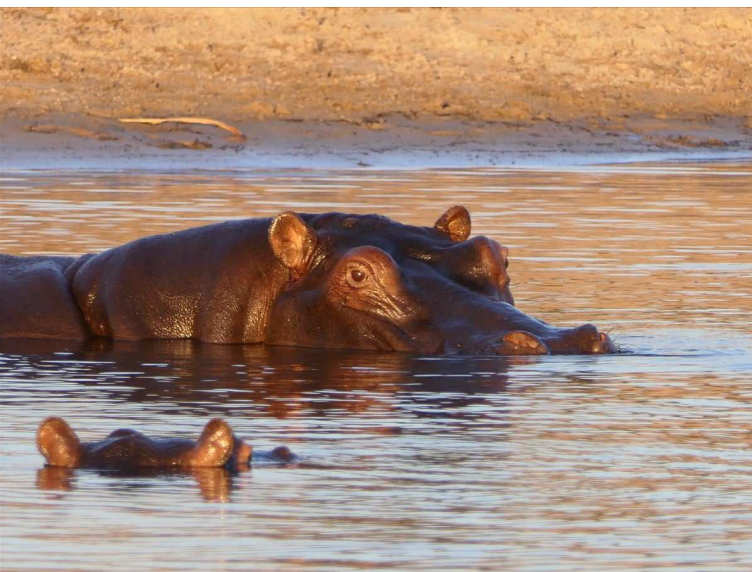

Een extra rondje voert ons door het Mudumu Park met een eenvoudige Community camping. De inkomsten zijn voor de plaatselijke bevolking. Vier plaatsen met elk een eigen wc en douche. Een 'donkey-shower'. Aan de buitenkant staat een hoge ketel waar onderin een vuurtje wordt gestookt. Dat regelt de kampwacht die je 's morgens om 5 uur hoort rommelen met hout en lucifers.

Het sanitair is in het noorden in de openlucht tussen wat rieten matten. Dat klinkt primitief, maar ze zijn met veel zorg aangelegd.

Op weg naar Kasane steken we de grens over tussen Namibië en Botswana. Een vlotte passage. Wel even alle schoenen, sandalen en slippers door een sodabadje. En de banden van de auto door een heel groot sodabad.

Kasane is de laatste grote plaats in de Caprivi. Het begin van Chobe NP. Daar rijden we de River front drive, door diep en rul zand en met weer heel veel grote beesten.

Natuurlijk willen we de Victoria Falls zien en daarvoor laten we de auto staan, boeken een dagtocht naar Zimbabwe en vergapen we ons aan een twee kilometer brede waterval met bulderend geluid en dankzij onze IKEA-poncho houden we het redelijk droog. De kloof iets verderop is net zo indrukwekkend. Waaghalzen kunnen hier bungeejumpen en andere gekkigheid uithalen. Toekijken is ook leuk.

De kortste weg naar Maun is ruim tien uur rijden door Chobe en Moremi NP. Navraag leert ons dat alle campings op de route zijn volgeboekt of gesloten. Het is ruim tien uur rijden, maar dan moet je op de slechte wegen wel pechvrij blijven en we willen beslist niet in het donker rijden. We besluiten via Nata te gaan. Een strakke asfaltweg

met veel linke potholes, plotseling overstekende olifanten en links en rechts grote akkers vol sorghum en zoete aardappels.

Maun is de uitvalsbasis voor vlieg- en helikoptertrips boven de Okavangodelta en allerlei meerdaagse safari's in de parken. Het lukt ons uiteindelijk toch een kampeerplekje te bemachtigen van de Khwai Community Trust. Midden in de wildernis en niet zoals in Namibië omheind met hoge hekken. In Botswana loopt het wild vrij rond en dat maakt het zo aantrekkelijk voor toeristen. Dat voegt natuurlijk een extra dimensie toe.

De weg is erg slecht, vooral door de overvloedige regenval van de afgelopen maanden. Bij aankomst wandelen twee olifanten over ons kampeerterreintje. Ze laten de stoeltjes van buurman Alex netjes staan, lopen rakelings langs zijn tent en zetten hun kop tegen een grote boom. Drukken, nog een keer drukken en het regent vruchten. Ze eten ze op en lopen rustig verder. We horen, zoals vaker de laatste week regelmatig het sonore geluid van nijlpaarden, maar verder is het erg rustig. Genieten van de stilte, de immense sterrenhemel en ons kampvuur.

Terug bij de Old Backpackers vanwaar we morgen verder reizen.

Een warme groet, Maria en Jos

